

Šiame
numeryje
skaitykite:

2 psl.

Laiko nugludinti metų
karoliai

3 psl.

Ledo šaltyje glūdi jo
kūrėjų šiluma ir meilė

4-5 psl.

Jiems gegužė —
neeilinių gimtadienių
mėnuo

6 psl.

Geriausieji ūkininkai
paskatinti turininga išvyka

Padėkos ir dovanos —
jubiliečiams bei geriau-
siems darbuotojams

7 psl.

Kaip pieno ašotėlis
subūrė į darnią šeimą...

Vasaros virsmo šventės

8 psl.

Sveikiname „Žemaitijos
senos tradicijos“ akcijos
pagrindinio prizo
laimėtoją!

Antrojai varžėsi
socialinės akcijos
„Telšiuose antrą klasę
baigi — plaukti moki!“
finaliniame plaukime

Leidžia
Lietuvos
pieno ūkių
asociacija
kartą per mėnesį,
nuo 1995 09 23.

Pienininkystė

Iš kalbos gali spręsti apie darbą.

2013 05 24, Nr. 5 (187)

Išskirtinė DŽIUGADIENIO šventė — pirmasis sūrio DŽIUGAS sertifikavimas

Komisijos nariai (iš kairės) l.e.p. generalinis direktorius Robertas Pažemeckas, virtuvės šefas Evaldas Žaliukas, prelatas Juozas Šiurys, projektų vadybininkė Irena Baltrušaitienė, Telšių rajono meras Vytautas Kleiva ir „Nepriklausomos tyrimų laboratorijos“ direktorė Gražina Norkevičienė.

Gegužės 8-ąją, Džiugo vardo dieną, išskirtinis dėmesys teko kietajam sūriui DŽIUGAS. Įvyko pirmoji sūrio DŽIUGAS kokybės vertinimo ceremonija, į kurią komisijos nariais buvo pakviesti garbūs asmenys — Telšių rajono meras Vytautas Kleiva, prelatas Juozas Šiurys, virtuvės šefas Evaldas Žaliukas.

Pasipuošę baltais chalatais, kartu su ilgamečiais įmonės darbuotojais — l.e.p. generaliniu direktoriumi Robertu Pažemecku,

„Nepriklausomos tyrimų laboratorijos“ direktore Gražina Norkevičiene ir projektų vadybininke Irena Baltrušaitiene — svečiai ke-

liavo į gamybos cecho patalpas, kur gaminamas ir brandinamas sūris DŽIUGAS. Vertinimo komisijos nariams buvo suteikta galimybė iš keliasdešimties tūkstančių brandinamų sūrio galvų patiems išsirinkti mėginius. Tai dar kartą įrodo, kad „Žemaitijos pieno“ technologai neabejoja gaminamo sūrio ko-

kybe ir visiškai pasitiki atliktu darbu — nesibaiminama vertinti bet kurį sūrį.

Sūris DŽIUGAS, brandintas 12, 24 ir 36 mėnesius, buvo vertinamas pagal penkis kriterijus — skonį, spalvą, kvapą, išvaizdą ir konsistenciją.

(Nukelta į 2 psl.)

DIONE ledai ir vėl skina laurus!

DIONE šokoladinis plombyras, glaistytas juodu belgišku šokoladu ir DIONE vanilinis plombyras ragelyje Briuselyje įvykusiame konkurse „Superior taste awards 2013“ gavo dviejų Aukso žvaigždžių įvertinimą, iš trijų galimų.

Nuo 2005-ųjų „Tarptautinio Skonio ir Kokybės instituto“ (angl. International taste and quality institute — iTQi) organizuojamame konkurse maisto gaminius už pirmąją išpūdį, išvaizdą, kvapą, tekstūrą bei skonį degustacijų principu vertina kvalifikučiausia teisėjų komanda pasaulyje. Ją sudaro 120 skonio ekspertų, priklausančių prestižiškoms Europos kulinarinėms asociacijoms. Konkurse dalyvauja maisto ir gėrimų gamintojai iš viso pasaulio.

Pelnytas dviejų Aukso žvaigždžių įvertinimas — aukštas tarptautinis pasiekimas, bylojantis apie nepriekaištingą „Klaipėdos pieno“ gami-

namų ledų kokybę, puikų jų skonį bei išvaizdą. Tai jau antrasis apdovanojimas puikiems pasaulyje pripažintiems DIONE ledams šiais 2013 metais.

DIONE — tai reikia pajauti...

Sveikiname
GERIAUSIUS ŪKININKUS!

Balandžio mėnesį

1-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo 50 iki 199 kg natūralaus pieno)
Jonas Raustys — Žemaičių Kalvarijos mstl., Žemaičių Kalvarijos sen., Plungės r.

2-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo 200 iki 499 kg natūralaus pieno)
Danutė Serapinienė — Kalnėnų k., Gadūnavo sen., Telšių r.

3-ioje grupėje
(per dieną parduoda nuo 500 iki 999 kg natūralaus pieno)
Alyvdas Bočkus — Šalpėnų k., Veiviržėnų sen., Klaipėdos r.

4-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo 1000 iki 1999 kg natūralaus pieno)
Adomas Narmontas — Degaičių k., Degaičių sen., Telšių r.

5-oje grupėje
(per dieną parduoda nuo 2000 kg ir daugiau natūralaus pieno)
Ieva Stanienė — Sarakų k., Gadūnavo sen., Telšių r.

Geriausio ekologiško pieno grupėje
Pranciškus Razutis — Balsėnų k.,
Veiviržėnų sen., Klaipėdos r.

Laiko nugludinti metų karoliai

Interviu su UAB „Nepriklausomų tyrimų laboratorija“ direktore GRAŽINA NORKEVIČIENE.

— **Neseniai brandaus gimtadienio proga Jus padėkos raštu apdovanojo žemės ūkio ministras Vigilijus Jukna. Prisdėdami prie visų sveikinimų ir linkėdami puikių sveikatos bei įgyvendinti numatytus siekius, norėtume sužinoti, ką Jums reiškia Telšiai.**

— Esu tikra telšišė. Tik kurį laiką buvau išvykusi studijuoti. O darbinę veiklą pradėjau 1978-aisiais dar senojoje pieninėje S. Daukanto gatvėje. Vadinasi, savo gimtajame mieste dirbu jau 35 metus. Esu dirbusi ir pieno priėmėja, ir meistrė, o nuo 1991-ųjų pradėjau vadovauti įmonės laboratorijai, kuri 2011-aisiais tapo UAB „Nepriklausomų tyrimų laboratorija“.

— **Kokius žmones, darinius didžiausią įtaką Jūsų gyvenime, galėtumėte paminėti?**

— Jų yra tikrai nemažai. Šiandien su pagarba prisimenu vyriausiąją buhalterę Jadvygą Ščiupokienę, technologę Genovaitę Gabiūnienę, meistrės Eugeniją Paždagytę, Ireną Baltrušaitienę, kuri vėliau tapo gamybos vadove, o šiuo metu užima kitas atsakingas pareigas, taip pat tuometį įmonės vadovą Vytautą Jucių ir kitus. Bet labiausiai naujiems darbams įkvėpė 1986-aisiais metais įmonei pradėjęs vadovauti Algirdas Pažemeckas. Jis kėlė ir kelia pirmiausia didžiulius tikslus sau, taip pat ir visam kolektyvui. Šių tikslų kryptingas įgyvendinimas lemia, kad įmonė užima tvirtas pozicijas tarp pieno perdirbimo

įmonių mūsų šalyje, o daugelyje sričių — ir lyderiauja. Rūpestis darbuotojais, puiki vadovavimo strategija ir veiklos kryptingumas, įgyvendinant nuolat besikeičiančius iššūkius, yra vieni iš svarbiausių bendrovės valdybos vadovo bruožų. Šalia tokio veiklaus ir atkaklaus vadovo neįmanoma dirbti neatsakingai ir niekam net tokių minčių nekyla. Juk visuomet buvo siekiama tik geriausio rezultato.

Nuo pat vadovavimo pradžios A. Pažemeckui rūpėjo ne tik gamybiniai, bet ir socialiniai darbuotojų reikalai, ypač jų gyvenamojo būsto problemos. „Žemaitijos pienas“ — viena iš pirmųjų Telšių įmonių, perėmusi valgyklą į savo pavaldumą. Ji labai praverčia ne tik įmonės darbuotojams, bet čia užsuka skaniai papietauti ir kiti Telšių gyventojai.

Vadovo iniciatyva daugybė lešų investuota į darbuotojų mokymą, žinant, kad ši investicija grįš su kaupu. Žmonės nepamirštami pasveikinti neeilinių gimtadienių ir darbinį sukakčių įmonėje proga, skatinami už iniciatyvumą ir kt.

Ir man vienas iš mieliausių įmonės vadovo padėkos raštų yra gautas 30-osios darbinės sukakties bendrovėje proga. Jis kūrybingai iliustruotas įsimintinomis fotonuotraukomis iš kolektyvo gyvenimo. — **Kokios darbuotojų savybės Jums yra svarbios?**

— Pareigingumas, sąžiningumas, kūrybiškas numatytų tikslų įgyvendinimas. Žinoma, ir žingeidumas tobulėti. Džiugu, kad į laboratoriją atėjusios įvairiausių profesijų moterys čia tapo puikiais dar-

buotojomis, nes nuolatos siekė žinių, tobulinosi, o patyrusios specialistės mokė jaunesniasias. — **Ar galėtumėte paminėti sėkmingiausius savo darbo metus, o gal jie visi sėkmingi?**

— Metai — tarsi laiko gludinami karoliai, todėl jų vėrinėje rasi visokių — ir dailiai nugludintų, ir rombų, ir netaisyklingų geometrinių figūrų. Įsimintini ir prasmingi tie metai, kai teko dirbti kartu su amerikiečių technologu John Ludy, gaminant legendinį kietąjį sūrį DŽIUGAS. Gėrėjomės šio specialisto profesionalumu, kantrybe, sumanumu, tolerancija ir iš jo mokėmės. Jo žinias ir patirtį kietų sūrinių gamyboje noriai perėmė ir panaudojo įmonės specialistai: Irena Baltrušaitienė, Jonas Češulis, Egidija Kryževičienė, Milda Užpalienė. Šiandien drąsiai galime pasakyti, kad pirmieji Lietuvoje pradėjome gaminti tokį gerą kietą sūrį, kuris garsina ne tik Telšius, bet ir mūsų šalį toli už jos ribų bei pelno aukščiausius įvertinimus tarptautinėse parodose, o Lietuvoje jau ketvirtą kartą suorganizuotame prekybos įmonių konkurse „Populiariausia prekė“ DŽIUGAS pripažįstamas perkamiausiu.

Labai džiugu, kad 2006 metais įmonės laboratorija — pirmoji maisto pramonės įmonės laboratorija Lietuvoje — buvo akredituota Vokietijos, DAkKS akreditavimo biuro. Jie patvirtino, kad laboratorija atitinka tyrimų ir kalibravimo laboratorijų kompetencijai keliamus standarto LST EN ISO/IEC 17025 reikalavimus. Po

UAB „Nepriklausomų tyrimų laboratorija“ direktorė Gražina Norkevičienė.

penkerių metų — 2011-aisiais — DAkKS biuro perakreditavimo audito metu laboratorijos darbas irgi buvo gerai įvertintas.

Žinoma, sėkmę lemia viso mūsų kolektyvo darbas, kuriame jaučiama patirties ir jaunystės darna. Mikrobiologinėje laboratorijoje sėkmingai dirba Vanda Mikalauskienė, kuri pieno pramonėje dirba jau 38 metus. Ji kartu su kitomis mikrobiologėmis Jolanta Juciene, Zinaida Žutautiene, atsakinga už legendiniam DŽIUGO sūriui skirtų gamybinių raugų ir sūrinių gamybos mikrobiologinę kontrolę. Technologinio proceso fizikinių ir sudėties tyrimų parametrų kontrolė patikėta Ritai Gineitytei, Almai Strimaitienei, Birutei Jelinskienei, Vilmai Kristutienei. Puikiai savo darbą išmano inžinierė chemikė Daiva Butėnienė, inžinierė chemikė-techninė vadovė Jolanta Bakutienė. Laboratorijoje šauiniai dirba ir mažesnę darbo patirtį turinčios darbuotojos Indrė

Bagdonaitė, Stanislava Binzienne, Vilija Bladžinauskaitė, Zita Rudnickytė, Rasa Ilskytė, Vaida Kučinskytė.

Kiekvieni metai atneša vis naujų iššūkių. „Nepriklausomų tyrimų laboratorija“ — tarsi viską stebinčios akys. Laboratorijos tikslas — savalaikis ir tikslus tyrimų atlikimas, siekiant užtikrinti saugią produktų pateikimą vartotojams.

Siekiame harmoningo bendradarbiavimo tarp užsakovų, ūkininkų, įmonės padalinių, įsisaviname ir diegiame naujus tyrimų metodus, telkiame visus darbuotojus kokybės politikai įgyvendinti, prižiūrime, tobuliname bei nuolatos geriname kokybės vadybos sistemą, atitinkančią tarptautinių standartų reikalavimus.

— **Dėkoju už pokalbį ir linkiu toliau sėkmingai vadovauti laboratorijai.**

Kalbėjosi Algirdas Dačkevičius

Sūrio DŽIUGAS vertinimo metu.

Išskirtinė DŽIUGADIENIO šventė — pirmasis sūrio DŽIUGAS sertifikavimas

(Atkelta iš 1 psl.)

Po sūrio mėginių degustacijos buvo suskaičiuoti rezultatai. 12 ir 24 mėnesių brandinimo sūris įvertintas vienodu — 9,86 — balu, brandžiausiam sūriui skirtas aukščiausias — 10 balų — įvertinimas. Šis rezultatas — dar vienas iš daugelio DŽIUGAS sūrio pasiekimų, pelnytų tiek Lietuvos, tiek tarptautinėse parodose bei konkursuose.

Pasirašyti sūrio vertinimo sertifikatų, komisija vyko į ką tik duris atvėrusius jaukius sūrio DŽIUGAS namus Telšiuose. Ten, skambant saksofono melodijai, rinkosi ir daugiau svečių, kurie negailėjo sveikinimo žodžių bei geriausių linkėjimų šventės kaltininkui. DŽIUGAS pardavimų-rinkodaros grupės vadovė Asta

Gaubienė pasidžiaugė sertifikatais bei naujaisiais kietojo sūrio DŽIUGAS apdovanojimais — dvejomis aukso žvaigždėmis konkurse „Superior taste awards 2013“ ir Kinijoje pelnytu SIAL INNOVATION 2013 Grand Prix Award. Telšių rajono meras Vytautas Kleiva, sveikindamas darbuotojus ir išradimus „Žemaitijos pieno“ sūrininkus, pastebėjo, kad gardusis ambasadorius sūris DŽIUGAS visame pasaulyje garsina Lietuvą ir Žemaitiją, taip pat ir Telšius.

Svečiams buvo įdomu išgirsti DŽIUGAS gamybos plėtros inžinierės Egidijos Kryževičienės pasakojimą apie išskirtines sūrio savybes, jo gyvenimo kelią ir brandinimo etapus. Abejingų neliko ir sūrio DŽIUGAS namų vadovės Dianos Samui-

lytės pristatytiems sūrio ir prie jo derantiems priedų deriniams. Svečiai taip pat ragavo tik sūrio DŽIUGAS namuose paruošiamą išskirtinio skonio užtepėlių, burnoje tirpstančių ledų, saldainių ir kitų gardumynų su sūriu DŽIUGAS. Patarimų, kaip išradimais panaudoti sūrį, negailėjo ir savo srities profesionalas — virtuvės šefas E. Žaliukas. Šventę vainikavo specialiai šiai progai šokolado meistrų pagamintas sūrio DŽIUGAS tortas.

Susižavėję jaukais sūrio DŽIUGAS namais ir pro jų langus atsiveriančiu raibuliuojančiu Masčio ežero peizažu, svečiai dar ne kartą žadėjo čia grįžti.

Aušra Blaževičienė
„Žemaitijos pienas“ komunikacijos vadovė

Komisijos nariai susipažino su sūrio DŽIUGAS gamybos keliu.

Į sūrio DŽIUGAS namus susirinkę svečiai negailėjo sveikinimo žodžių.

Ledo šaltyje glūdi jo kūrėjų šiluma ir meilė

Birželį „Klaipėdos pieno“ inžinierė technologė Virginija Vaitkuvienė švenčia gražią gimtadienio sukaktį. Įspūdingiausi ir kūrybingiausi jos gyvenimo metai susieti su „Klaipėdos pienu“. Juk čia prabėgo net 27-eri metai, paženklininti ieškojimais, atradimais ir puikiais įvertinimais. Virginijos veikla neatsiejama persipynusi su viso kolektyvo darbais ir užmojais, todėl jos prisiminimuose atgyja kombinato istorija, su ją kūrusiais žmonėmis, geriausių sprendimų, tobulinant valgomųjų ledų kūrimo procesą, ieškojimais ir kitais tuomečiais iššūkiams.

Virginija Vaitkuvienė „Klaipėdos piene“ darbuojasi 27-erius metus.

„Gimiau ir užaugau Žemaitijoje, prie Ventos – besivystančiame naftininkų mieste Mažeikiuose. Mokykloje vienodai gerai sekėsi tikslieji ir humanitariniai mokslai, bet galiausiai suviliojo chemija. Po mokyklos baigimo studijas pradėjau tuomečiame Kauno politechnikos instituto Cheminės technologijos fakultete, pasirinkdama maisto technologijos specialybę. Nei šeimoje, nei giminėje inžinerijos mokslų baigusiu artimųjų neturėjau – tėtis buvo žurnalistas, o mama dirbo pedagoginį darbą.

1977 metais, įgijusi pieno produktų technologės kvalifikaciją, pagal paskyrimą atvykau dirbti į „Klaipėdos pieno“ kombinatą. Susiklosčius šeimyninėms aplinkybėms, kuomet nebuvo galima įmonėje dirbti šeimos nario pavaldume (vyras taip pat buvo pieno produktų technologijos absolventas), savo darbinę veiklą pradėjau kombinato teritorijoje buvusiamės Mėsos ir pieno pramonės projektavimo-konstravimo biuro skyriuje. Dirbau konstruktore, detalizavau surinkimo mazgus, projektavau gamybos cecho įrengimų ir vamzdinių išdėstymus. Ilgainiui pati pradėjau vadovauti projektuotojų grupei, kuri ruošė kompleksinius projektus visuose „Klaipėdos pieno“ kombinato gamyklose ir jų cechuose. Teko gilintis į pieno pramonės įrengimus, jų instaliavimą, spręsti gamybinių patalpų ir aplinkos tvarkymo klausimus bei numatyti gamybinių objektų komunikacijas. Tai buvo naudingas laikotarpis, įgyjant darbinės patirties bendraujant su užsakovais, derinant projektus su reikalingomis instancijomis. Daug vertingų patarimų ir pamokymų sulaukiau iš tuomečio „Klaipėdos pieno“ kombinato vyriausiojo mechaniko Romualdo Džiugo.

Kai po aštuonerių metų Mėsos ir pieno ministerija sustabdė projektavimo konstravimo skyrių veiklą Lietuvos mėsos ir pieno pramonės įmonėse, buvau priimta dirbti į „Klaipėdos pieno“ kombinato Darbo užmokesčio ir darbo organizavimo skyrių. Teko užsiimti gamybinių padalinių darbo

vieta atestacijomis, įvertinant darbo sąlygas ir mechanizacijos lygį, ruošti priemonių planus darbo vietoms modernizuoti.

Išmokau darbo normavimo, darbo užmokesčio paskaičiavimo metodų, gamybinės savikainos sąnaudų formavimo. Šviežių pieno produktų ir valgomųjų ledų gamyba visada buvo „Klaipėdos pieno“ kombinato miesto pienuose stiprioji pusė. Įmonė tuomet turėjo 4 ledų dozavimo į vaflinius puodelius linijas ir 1 ROLO liniją glaistytiems ledams gaminti. Vasarą buvo gaminama 300-500 tonų ledų. Jų negalėjo pritrūkti nei Klaipėdoje, nei Palangoje ar Neringoje, todėl buvo įprasta, kad administracijos darbuotojų brigados talkindavo naktinėse pamainose. Jiems tekdavo ledus vafliniuose puodeliuose vynioti į popierines servetėles rankomis.

Kai įmonėje buvo paskelbtas konkursas Naujų gaminių skyriui steigti senojo pieno priėmimo patalpų vietoje, nutariau jame dalyvauti. Įmonės vadovybei reikėjo pateikti būsimo skyriaus viziją, gaminių asortimento sąrašą, patalpų išplanavimą numatant reikalingą įrangą. Kai konkursas buvo laimėtas, reikėjo darbo imtis iškart, nors ir planuotos patalpos nebuvo atlaisvintos. Reikėjo sugalvoti, kur laikinai prisiglausti ir nuo ko pradėti. Man pasisekė, kad sutikau bendramintę technologę Valiją Mažeikienę ir Marytę Putrienę. Iš įmonėje turimų žaliavų ir tarpinių produktų buvo

pagaminti pirmieji produktų pavyzdžiai, kurie vėliau virto pramoniniais gaminiais. Šiems gaminiams reikėjo atlikti visus reikalingus tyrimus ir paruošti techninę dokumentaciją. Už tuometę pagalbą esu nuoširdžiai dėkinga laboratorijos viršininkei Nijolei Švedienei.

Pirmasis pramoninis gaminybės buvo kastinis – „Šventinis“ ir „Šiuolaikinis“, kuriems įrangą sukūrė įmonės mechaninių dirbtuvių šaltkalviai. Su renovuotu pusautomatiu kastinis buvo dozuojamas į indelius po 100 ir 200 gramų. Didelį pasisekimą turėjo varškės tortai, kurie buvo gaminami net 8 rūšių ir į parduotuves tiekiami supakuoti kartoninėse dėžutėse. Tuo laiku tai buvo laisva niša, nes prekyboje tortų trūko.

Pirkėjai gerai vertino ir mūsų gamintus saldžius varškės kremus „Rudenėlis“ ir „Vasarėlė“ bei varškės pastą su druska ir žalumynais. Šie gaminiai neturėjo terminio apdirbimo, todėl jų galiojimas buvo 72 valandos. Ilgiausią – 5 dienų realizacijos terminą – turėjo vaisiniai išrūginiai desertai, kuriems buvo taikomas terminis apdirbimas ir iššasavimas į indelius su folginiu uždarymu.

Naujų gaminių skyriaus veikla neapsiribojo vien tik cecho sąlygomis gaminamais gaminiais, bet

Liubeko (Vokietija) mokymo bazėje (apie 1998-1999 m.). Virginija – antra iš dešinės.

teko išmokti peptato gamybos ypatumų, norint vėliau išmokyti gamybos darbuotojus vykdyti masinę gamybą. Keletą metų tai buvo įmonei valiūtą uždirbantis gaminybės. Masinei gamybai buvo pritaikytas išrūginis gėrimas „Virita“, avietinis jogurtas, kuris tuo metu buvo dozuojamas į stiklinius indelius su grietinės dozatoriumi. Kad šie produktai išvystytų dienos šviesą, reikėjo labai įtikinėti įmonės stebėtojų tarybą.

Malmėje (Švedija). Apie 1995 m.

Naujų gaminių eksperimentiniame skyriuje. Pirmoje eilėje pirmą iš kairės – Virginija Vaitkuvienė (apie 1992 m.).

Jų plėtrai ilgai nedavė leidimo, nes labai daug kam atrodė, kad tik tradicinis kefyras yra vienintelis tikras produktas, o kažkoks jogurtas yra tik nevykęs išmislas. Gyvenimas parodė, ir mes dabar sunkiai beįsivaizduojame, kaip galėtume savo mitybos racione atsisakyti jogurto.

Dirbant su naujais gaminiais ne kartą teko dalyvauti praktiniuose seminaruose Sankt Peterburgo pieno kombinato Nr.5, kur savo mokymo bazę buvo įsteigusi vokiečių kompanija HAHN. Vertingi vokiečių ir rusų technologų patarimai padėjo išsklaidyti ne vieną abejonę ir gauti atsakymus į rū-

pienui“. 1995 m. po pasibaigusio privatizacijos etapo „Klaipėdos pienas“ tapo dukterine „Žemaitijos pieno“ įmone.

Pasikeitusį įmonės statusą lydėjo vidinės reformos ir investicinių planų įgyvendinimas. Tuo laikotarpiu iš įmonės vyriausiojo inžinieriaus Napoleono Petravičiaus gavau pasiūlymą užimti vyriausiojo inžinieriaus pavaduotojo pareigas. Darbas šalia tokio žmogaus, kuris pieno pramonę žinojo iki smulkmenų, turėjo ilgą vadovo patirtį, buvo nuovokus, mokėjo greitai spręsti problemas, pasižymėjo griežtumu ir reiklumu pavaldiniams, buvo tikras iššūkis. Aš žinojau, kad nuolaidžiavimų nebus, bet jei turi savo nuomonę ir pasiūlymų, galėjai tikėtis pagalbos ir supratingumo, sprendžiant gamybinius klausimus. Tuo laiku teko užsiimti gamybos koordinavimu, įrengimų išnaudojimo lygio ir jiems aptarnauti reikalingo darbuotojų skaičiaus nustatymu. Norint išvengti nereikalingos konkurencijos prekybos lentynose, reikėjo palaipsniui šviežių pieno produktų gamybą perkelti į pagrindinę įmonę Telšiuose, o Klaipėdoje – ruošti valgomųjų ledų gamybos specializacijai.

„Žemaitijos pieno“ investiciniuose planuose buvo numatytos lėšos valgomųjų ledų gamybai modernizuoti, nes esama įranga buvo morališkai pasenusi. Delsti nebuvo galima, nes tuo metu jau persitvarkymo darbus vykdė mūsų būsimi konkurentai AB „Kauno pieno centras“, AB „Panevėžio pienas“, statėsi nauji ledų fabrikai: Mažeikiuose „Ingman Vega“, Marijampolėje „Kraitenė“. Kartu su „Žemaitijos pieno“ vadovaujančiais specialistais teko susipažinti su Skandinavijos šalių ledų fabrikais, nagrinėti ledų įrangos pateiktus komercinius pasiūlymus. Buvo labai svarbu pasirinkti įrangą ledų mišiniams paruošti ir kompleksinę ledų gamybos liniją bei nusistatyti norimą ledų asortimentą, kuris tikėtų Lietuvos rinkai.

Valgomųjų ledų cechui įrengti reikėjo iš pagrindų rekonstruoti senas patalpas. Pritrūko laiko, nes įrangos pristatymo laikas artėjo, todėl dar ir šiandien yra grindų lopinėlis po „Extrusion“ linija, menantis labai senus laikus – 1970-uosius, kai savo veiklą pradėjo naujasis pieno kombinatas. Ledų naujosios įrangos montavimui turėjome labai nedaug laiko, nes jau šildė pavasario saulė“.

(Tęsinys kitame laikraščio numeryje)

pinus klausimus. Paskelbus Lietuvoje nepriklausomybę, darbiniai santykiai su rusais šiek tiek atvėso, o ta pati vokiečių kompanija suskubo atidaryti savo atstovybę Lietuvoje. Bendradarbiavimas toliau tęsėsi, bet jau mūsų įmonėje ir mokymo bazėje Liubeko.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę, buvo pertvarkytas ir pieno pramonės valdymas. Panaikinti 5 Lietuvos pieno kombinatai. Klaipėdos miesto pienuose reorganizuota į Klaipėdos valstybinę pieno perdirbimo įmonę ir ilgai netrukus Lietuvos Respublikos Centrinės privatizavimo komisijos sprendimu buvo įtraukta į įmonių sąrašą, kurių valstybinio kapitalo dalis privatizuojama už laisvai konvertuojamą valiūtą. Privatizavimo terminas buvo ne kartą pratęstas ir tai savotiškai paralyžiavo įmonės veiklą, nes buvo sustabdyti projektai ir įrangos pirkimo sutartys. Atvažiuavę į įmonę užsienio kompanijų atstovai per savaitę pasidarydavo analizę ir toliau derybas vedavo Vilniuje. Rimto užsienio investitoriaus valstybė nesulaukė, tad buvo leista įmonę įsigyti paraišką pateikusiam „Žemaitijos

Gegužę savo gimtadienių jubiliejus ir sukaktis šventė aštuoni ūkininkai, pieną tiekiantys „Žemaitijos pienui“.

30 metų sukaktį paminėjo **Mantas Jankūnas** iš Radviliškio rajono Šaukoto seniūnijos Tamošiškių kaimo.

40 metų sukako **Edmundui Griguolai** iš Rietavo savivaldybės, Tverų.

50 metų jubiliejų atšventė **Rimantas Nausėda** iš Šilutės rajono Vainuto seniūnijos Kivylių kaimo, **Arūnas Rašinskas** iš Negėrų kaimo Upynos seniūnijos Šilalės rajono ir **Steponas Marčinauskis** iš Plungės rajono Rietavo seniūnijos Stumbrių kaimo.

70 metų ši mėnesį sukako **Stanislavai Vandai Žukauskieni**, gyvenančiai Kretingos rajone, Darbėnų seniūnijoje, Kašucių kaime.

80 metų sukaktį atšventė **Bronius Rumbauskas** iš Joniškio rajono Rudiškių seniūnijos Trumpaičių

kaimo.

Juos pasveikinti ir apdovanoti atvyko Lietuvos pieno asociacijos direktorė Rigilda Baniėnė, „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkai Gvidas Domarkas, Artūras Titiškis, Jurgita Zaboraitė, Petras Kulvietis, Vidmantas Bajarūnas, Aidas Stočkūnas ir Aldona Krikščiūnienė.

Svajoja pakeliauti po Lietuvą

Steponas Marčinauskis užaugo 5 vaikų – 4 brolių ir sesers – šeimoje, iš kurių tik jis gyvena ūkiškai. Ūkininkauti vyriškis pradėjo turėdamas 3 ha žemės ir vieną karvę, o šiuo metu augina 15 melžiamų karvių, dirba 30 ha žemės, iš kurios apie 4 ha skiria grūdiniams kultūroms auginti. Pieną visą laiką tiekia tik „Žemaitijos pienui“.

Ūkininkaudamas Steponas užsiima ir miško ruošą, mat ilgą laiką dirbo miško ūkyje. Žmonos Vidos tėviškė – Šilalėje. Moteris užaugo gausioje devynių vaikų šeimoje, iš kurių, be Vidos, tik vienas brolis gyvena ūkiškai.

Vida ir Steponas užaugino keturis vaikus: Tomą (25 m.), Rūtą (23 m.), Marių (22 m.) ir Aurimą (21 m.). Vaikai nuo mažumės noriai padėdavo tėveliams namų ruošoje ir ūkyje. Tomas, baigęs geodezijos ir žemėtvarkos studijas Rietavo kolegijoje, dabar dirba pagal specialybę. Rūta, įgijusi apskaitininkės specialybę, Rietavo kolegijoje taip pat dirba mėgstamą darbą. Marius šiuo metu plūša autoservise – sūnaus įgūdžiai dažnai praverčia ir tėvams ūkininkaujant. Jauniausias sūnus Aurimas kol kas gyvena su tėveliais, padeda ne tik ūkininkauti, bet ir miško ruošoje.

S.Marčinauskis pasinaudojo ES paramos žemės ūkiui projektu ir modernizavo savo ūkį, pakeitė

Steponas Marčinauskis su žmona Vida.

stogą. Savo jėgomis įsirengė la-gūną.

Priziūrimoje, tvarkingoje sodyboje su šeima Steponas gyvena jau apie 30 metų. Su žmona puo-

selėja svajonę pakeliauti, aplankyti gražiausius ir žinomiausius Lietuvos kampelius, tačiau kol kas darbai ūkyje neleidžia ilgiau išvykti iš namų.

Visa giminė duoną pelnosi Lietuvoje

Stanislava Vanda Žukauskienė didžiuojasi savo gimine, gausia šeima ir atžalomis, mat nė vienas iš jų nepaliko Lietuvos ir neišvyko duonos pelnytis svetur.

Su 70-uju gimtadieniu Stanislavą Vandą Žukauskienę pasveikino Žaliavos pirkimo vadybininkas Aidas Stočkūnas ir Lietuvos pieno ūkių asociacijos direktorė Rigilda Baniėnė.

Pati Stanislava Vanda – iš šešetuko, o jos mama buvusi net iš 10 atžalų. Moteris su pagarba kalba apie šviesuolę mamą, kuri visus vaikus stengėsi leisti į moks-lus. Todėl dauguma iš jų įgijo aukštąjį išsilavinimą. Moteris baigė tuometę Lietuvos žemės ūkio akademią (dabar Aleksandro

Stulginskio žemės ūkio universitetas), kur įgijo ekonomistės profesiją. Čia ir savo išrinktąjį, bekremtantį agronomijos mokslus, sutiko. Su juo 47-erius metus nu-gyveno. Stanislava Vanda apgal-vestavo, kad vyras prieš pusmetį išėjo Anapilin, tai visa darbų naš-ta ant jos užgulė. Bet optimistiš-

kai nusiteikusi moteris labai dėl pa-daugėjusių darbų nedejuoja. Ji pajuokavo, kad net klebonas, aplankęs prieš šv.Kalėdas, nustebo išgirdęs, jog ji nesiskundžia, kaip daugelis, gyvenimu. Optimizmą, darbštumą ir šviesų požiūrį Stanislava, matyt, bus paveldėjusi iš ma-mos. O ir visos giminės genuose – darbštuoliai.

Žukauskai išaugino trejetą duk-rų, o šiuo metu senelė džiaugiasi aštuoniais anūkais, kurių rankose darbas tirpsta. Todėl Stanislava Vanda ir rami, nes žino, kad savo ūkį paliks patikimose vaikų ir anūkių rankose.

Ūkis nėra iš didžiųjų: jame – apie 50 galvijų, iš jų – 26 pienda-vės. Savo žemės su mišku valdo apie 30 hektarų, dar 20 hektarų nuomojasi. Pasak „Žemaitijos pie-no“ Žaliavos pirkimo vadybininko Aido Stočkūno, Stanislavos Van-dos Žukauskienės pavyzdys gali įkvėpti ir jaunuosius ūkininkus, kaip reikia kaime sukstis su entu-ziazmu, neniurzgant dėl užklum-pančių sunkumų, mylint savo pri-žiūrimus gyvulėlius, žemę ir gim-tąjį kraštą.

Užgrūdino gyvenimo sunkumai

Bronius Rumbauskas gimė ir užaugo ūkiškai besiverčiančioje šeimoje Trumpaičių kaime su dviem broliais Kostu ir Aduliu bei seserimi Dana.

Bronius Rumbauskas su žmona Nijole.

Broniaus tėvelis tarnavo Lietuvos kariuomenėje, buvo puskarininkis. Pradinę mokyklą būsiamasis ūkininkas baigė Ginkūnuose. Likimas susiklostė taip, kad kartu su tėvais buvo ištremtas į Sibirą, Jakucko kraštą. Tik seseriai Danai pavyko pasislėpti pas giminaičius ir taip išvengti tremties. Apie gyvenimą 10 metų tremtyje liudija ir senos nuot-raukos namuose.

Būdamas 26 metų, Bronius grįžo į Lietuvą ir apsigyveno tėviškėje, susituokė su gretimame kaime gyvenusia Nijole. Nuo 1970-ųjų vyriškis ilgą laiką dirbo vairuotoju Joniškio pienuose. Gražinus tėvelių žemę ir draugiškai pasidalinus su artimaisiais, turėdamas 7 ha žemės ir dvi karves, Bronius pradėjo ūkininkauti.

Nors anksčiau laikydavo iki 10 melžiamų karvių, šiuo metu Rumbauskai turi 5 piendaves, dirba apie 22 ha žemės, pieną jau 8 metus tiekia „Žemaitijos pienui“.

Pienui melžti naudoja melžimo aparatus, kuriuos Bronius įsigijo da-lyvaudamas ES paramos programoje. Ūkininkas turi įrengtą pieno su-pirkimo punktą, į kurį visada užsuka „Žemaitijos pieno“ vairuotojai. Ypač geru žodžiu Nijolė paminėjo vairuotojus Robertą Akrutą ir Joną Nor-kų, kuriuos, nuolat skubančius, visada stengiasi pavaišinti kava.

Rumbauskų šeimoje užaugo sūnūs Leonas ir Ilonas bei dukra Ro-ma. Pastaroji gyvena Vilniuje, dirba valstybės institucijoje. Leonas ūki-ninkauja Kairių kaime, o Ilonas, pasistatęs namą visai šalia tėvelių, taip pat gyvena ūkiškai – augina grūdines kultūras, verčiasi augalinin-kyste.

Šiuo metu Broniaus ir Nijolės šeimoje – net 3 anūikai ir 6 anūkės, kurie mielai aplanko senelius. Nijolė Bronių apibūdina kaip darbštų bei sąžiningą žmogų, kuris yra geras vyras ir puikus tėvas.

Rumbauskų šeima šalia namų laiko ir bites, turi net 6 avilius. Būda-mas puikios sveikatos, šviesios atminties ir labai darbštus, ūkininkas neketina atsisakyti auginti gyvulius, net ir kitus ragina palaikyti Litu-vos pieno pramonę, kad šalis galėtų gaminti kuo geresnius ir vartoto-jų mėgstamus pieno produktus.

Kruopštų darbą lydi atpildas

Arūnas Rašinskas gimė Pabremėnio kaime, Šilalės rajone. Ūkiškai gyvenančioje šeimoje augo su broliu Stasiu, tačiau kurti savo ūkį nusprendė tik Arūnas.

Arūnas Rašinskas su žmona Daiva.

(Nukelta į 5 psl.)

Gerbiami bendrovės darbuotojai, ir visi „Pienininkystės“ laikraščio skaitytojai!

Nuoširdžiai dėkojame visiems, pervedusiems 2 procentus pajamų mokesčio sumos į Lietuvos pieno ūkių asociacijos Paramos ir labdaros fondą.

Gautos lėšos bus skiriamos Asociacijos funkcijoms vykdyti, labdaros gavėjų minimaliems socialiniams poreikiams tenkinti, sveikatos priežiūrai užtikrinti, padėti likviduoti gavalinių nelaimių, gaisrų pasekmes ir kt.

Tik kartu galime nuveikti daugiau!

Lietuvos pieno ūkių asociacijos valdyba

Kviečiame teikti paraiškas paramai asbestinių stogų dangai keisti

Nuo šių metų gegužės 13 iki birželio 28 d. kaimo gyventojai kviečiami teikti paraiškas paramai pagal Lietuvos kaimo plėtros 2007-2013 metų programos (Programa) priemonės „Kaimo atnaujinimas ir plėtra“ veiklą Asbestinių stogų dangos keitimas.

Parama skiriama kaimo vietovėse, t.y. vietovėse iki 6000 gyventojų (išskyrus savivaldybių centrus ir sodo bendrijas), esančių gyvenamųjų namų, priklausančių fiziniams asmenims, asbestinių stogų dangos keitimui (ūkiniai ir visuomeninės paskirties pastatai neremiami). Tai gali būti gyvenamosios paskirties vienbutis, dvibutis, daugiabutis namas.

Paramos pagal veiklą „Asbestinių stogų dangos keitimas“ gali kreiptis kaimo gyventojai, kurie ne mažiau kaip penkerius metus iki paramos paraiškos pateikimo nuolat gyvena kaime. Taip pat pareiškėjas turi įrodyti, kad ne mažiau kaip dvejus pastaruosius metus iki paramos paraiškos pateikimo kaimo vietovėje vykdo profesinę ir (ar) ekonominę veiklą (šis reikalavimas netaikomas, jei pareiškėjas pensinio amžiaus arba jam pripažintas 0-55 proc. darbingumas). Kitus reikalavimus pareiškėjui galite rasti priemonės veiklos įgyvendinimo taisyklėse, patvirtintose žemės ūkio ministro 2013 m. gegužės 2 d. įsakymu Nr. 3D-323, nuoroda internete: http://www3.lrs.lt/pls/inter3/dokpaieska.showdoc_l?p_id=448046&p_query=&p_tr2=2

Išsamesnę informaciją, priemonės įgyvendinimo taisykles, paraiškos paramai formą galima rasti Žemės ūkio ministerijos tinklalapyje www.zum.lt

Žemės ūkio ministerijos informacija

Kruopštų darbą lydi atpildas

(Atkelta iš 4 psl.)

Pajūrio profesinėje mokykloje vyriškis įgijo mechaniko specialybę. Ūkininkauti pradėjo turėdamas dvi karves. Šiuo metu Arūno ūkyje — 60 melžiamų karvių, dirba 100 ha žemės. Su žmona Daiva ūkininkauja per 24 metus, visą laiką pieną tiekia tik „Žemaitijos pienui“.

Įsigijęs apleistą fermą, A. Rašinskas ją atnaujino, įrengė, sudarant pačias palankiausias sąlygas auginamiems galvijams, o tik tada nutarė pasistatyti namą sau, kuriame dabar gyvena. Ūkininkas, pasinaudojęs ES teikiama parama ūkininkams projektu, modernizavo savo turimą ūkį, įsigijo naują traktorių, pašarų dalintuvą ir priekabą. Ateityje norėtų pastatyti garažą technikai, atnaujinti ir seną techniką, kurią šeima įsigijo savo jėgomis. Darbštūs ir sumanūs ūkininkai yra įrengę rezervuarą, turi ir vandens gręžinį, kurio vandenį naudoja ūkyje.

Daiva užaugo gausioje šeimoje — su seserimi Aurelija, broliais Alfonsu, Kęstučiu ir Pranu, iš kurių du broliai taip pat gyvena ūkiškai.

Rašinska augina dukrą Irma (13 m.), o sūnus Eigirdas (21 m.) jau kuria savo šeimą, kurią vos prieš du mėnesius papildė pats mažiausias šiuo metu narys — sūnus Emilis. Eigirdas, profesinėje mokykloje įgijęs automechaniko specialybę, noriai padeda tėvams ūkininkauti, o tėvai nuoširdžiai tiki, kad ateityje sūnus perims iš jų ūkininkavimo patirtį.

Jauniausioji dukra Irma stropiai mokosi ir yra viena iš pažangiausių moksleivių klasėje.

Arūnas, augdamas šalia Akmenos upės, jaunystėje mėgdavo pažvejoti, o su draugais dažnai pažaisdavo ir futbolą. Šiandien šeima puoselėja viltį rasti laisvesnio laiko ir nuvykti į tolimesnius, šiltesnius kraštus paatostogauti.

Rašinskų šeima gyvena naujame, erdviame, gražiai įrengtame name, pro kurio langus matosi ir tvarkinga ferma. Skoningai įrengtas kiemas ir prižiūrima aplinka liudija apie ypatingą šios šeimos kruopštumą, tvarką ūkyje. Pastarosios savybės neliko nepastebėtos — Daivai ir Arūnui Rašinskams, dalyvavusiems konkurse „Metų ūkis 2012“ ir už pažangų ūkininkavimą laimėjusiems pirmąją vietą, Žemės ūkio ministerija įteikė padėkos raštą. Kaip 2012 m. geriausio ūkio laimėtojus, Rašinskus apdovanojo ir Šilalės rajono savivaldybė.

Parama padeda našiau ūkininkauti

Edmundas Griguola gimė ir užaugo Tveruose. Baigęs Plungės žemės ūkio mokyklą, įgijo plataus profilio mechanizatoriaus specialybę. Ūkininkauti pradėjo su žmona Rasa, sutuoktinių proga iš tėvelių gavę po vieną karvę.

Šiuo metu Griguolų ūkyje ganosi 20 melžiamų karvių, turi apie 55 ha dirbamos žemės, 10 ha augina grūdines kultūras. Visą ūkininkavimo laikotarpį ūkininkai pieną tiekia „Žemaitijos pienui“.

Edmundas užaugo gausioje šeimoje — tarp trijų seserų: Danutės, Gražinos ir Alvydos bei brolio Andriaus. Andrius pieną tiekia taip pat „Žemaitijos pienui“. Iš seserų tik Alvyda, gyvenanti Pasvalyje, verčiasi ūkiškai.

Edmundas su Rasa augina šešiolikametį Tada ir devynmetę Ugnę. Mama džiaugiasi, kad dukra noriai lanko Rietavo muzikos mokyklą, puikiai groja klarnetu. Tadas, būdamas labai darbštus ir atsakingas bei turėdamas leidimą vairuoti traktorių, uoliai padeda tėvams ūkyje.

Edmundas dalyvavo ne viename ES paramos žemės ūkiui projekte, kurių pagalba atnaujino techniką ir įsigijo naujos (traktorių, presą, vyniotuvą, kultivatorių ir kt.) bei buvo pirmasis Tveruose, pasinaudojęs ES teikiama parama ūkininkams. Anot Edmundo, būtent šių projektų dėka modernizavo ūkį, kas labai padeda sutaupyti laiko. Per pastaruosius metus ūkininkas atnaujino fermą, kurioje sukurtos puikios sąlygos auginti galvijų prieauglį.

Griguolai gyvena gražiai prižiūrimoje, išpuoselėtoje sodyboje, o puikiai įrengtame name yra net kambarys žaisti stalo tenisą, artimiausiu metu bus visiškai įrengta ir pirtis. Rasa, būdama puiki šeimininkė, dažnai palepina savo šeimyną įvairiais kepiniais ir gardumynais.

Darbštus vyras ir rūpestingas tėvas

Rimantas Nausėda užaugo gausioje ir ūkiškai besiverčiančioje šeimoje su seserimi Birute bei broliais Petru, Antanu ir Albinu.

Rimantas baigė Šilutės žemės ūkio technikumą, įgijo zootechniko specialybę. Sukūręs šeimą, su žmona Laima Pašyčiuose įsigijo 16 ha žemės ir pradėjo ūkininkauti. Čia gyvena apie 10 metų. Vėliau persikėlė į Laimos tėviškę Kivylių kaime, kur gyvena apie 16 metų.

Šiuo metu ūkininkai turi 50 ha dirbamos žemės ir 27 melžiamas karves, savo reikmėms augina grūdines kultūras. Daugiau kaip 10 metų Rimantas ir Laima Nausėdai pieną tiekia „Žemaitijos pienui“. Rimanto broliai — taip pat ūkininkai, o pieną irgi tiekia „Žemaitijos pienui“.

Rimanto ir Laimos šeimoje užaugo sūnus Modestas (23 m.) ir dukra Sandra (24 m.). Sandra, baigusi vadybos studijas Kauno kolegijoje, šiuo metu kartu su vyru augina vienerių metų sūnelį Liudviką — tikrą senelių džiaugsmą. Modestas, nuo mažumės būdamas darbštus ir atsakingas, padeda tėvams ūkininkauti, yra jaunas ūkininkas. Baigęs logistikos studijas Šilutės žemės ūkio mokykloje, šiuo metu studijuoja Lietuvos sveikatos mokslų universitete neakivaizdinių

Rimantas Nausėda.

studijų programą. Laima ir Rimantas tiki, o kartu ir džiaugiasi, kad Modestas, perimdamas ūkininkavimo patirtį iš tėvelių, ateityje perims ir patį ūkį. Pats Rimantas, pasinaudojęs ES parama ūkiui modernizuoti, įsigijo naujos technikos, kuri itin padeda efektyviai ūkininkauti.

Šalia senojo namo ūkininkų sodyboje stūkso visai neseniai pastaty-

tas naujas, erdvesnis ir kur kas didesnis namas, į kurį Rimanto ir Laimos šeima planuoja įsikelti jau šią žiemą. Laima vyrą apibūdina kaip darbštų, nuoširdų žmogų, kuris, būdamas puikus tėvas, yra ir rūpestingas vyras. Anot jos, Rimantas vis audžia mintį kokį sekmadienį skirti žvejybai, bet laiko šiam užsiėmimui vis pristinga.

Šiuo metu ūkininkas turi 250 ha žemės, augina 100 melžiamų karvių ir 70 telyčių. Pieną „Žemaitijos pienui“ tiekia apie 4 metus. Anksčiau Mantas ūkyje vertėsi ir augalininkyste — augino grūdines kultūras. M. Jankūnas yra vienas iš pirmųjų, kuris pasinaudojo ES parama pagal bendrąją programą, Nitratų direktivą ir Pieno direktivą. Mantas yra baigęs Veterinarijos akademiją, įgijo magistro laipsnį maisto saugos srityje. Šeimoje augo su seserimi Andželika, kuri šiuo metu sėkmingai vysto kaimo turizmo verslą.

Mantas su Edita gyvena Radviliškyje, itin tvarkingoje, prižiūrimoje sodyboje. Augina tris vaikus: Mantvydą, Skaistę ir jauniausiąją — Žemyną, kuri jau kitais metais lankys priešmokyklinę grupę. Mažosios Žemynos vienas iš mėgstamiausių užsiėmimų — piešimas.

Nors Mantas laisvo nuo darbų laiko turi nedaug, retkarčiais pasimėgaujama žvejyba. Atranda laiko ir pakeliauti. Yra pabuvojęs Tunise, Italijoje, Graikijoje, Koso saloje, Venecijoje, Austrijoje, norėtų aplankyti Tailandą.

Artimiausi šaunios šeimynos planai — atnaujinti namo vidų, kuriame remonto darbai yra pačiame įkarštyje.

Visur suspėja

Mantas Jankūnas gimė ir užaugo Radviliškyje. Ūkininkavimo patirtį perėmęs iš tėvelių, ūkininkauti pradėjo prieš 8 metus, 36 ha senelių žemėje, kurie iki tremties taip pat gyveno ūkiškai.

Mantas Jankūnas su dukra Žemyna.

Geriausieji ūkininkai paskatinti turininga išvyka

Klaipėdoje įvykusioje lojaliausių ir geriausių ūkininkų, tiekiančių pieną „Žemaitijos pienui“ šventėje, ypač buvo pagerbti praėjusių metų ūkininkai, pasiekę geriausių rezultatų pagal visus vertinimo kriterijus. Jiems, be šventinių apdovanojimų, gegužės 18-21 dienomis atiteko turininga išvyka, kurios metu aplankyta įspūdingų mūsų šaliai vietų ir turistinių objektų.

Pirmiausiai nuvykta į Molėtus ir aplankytas rekonstruotas Lietuvos etnokosmologijos muziejus, pasižymintis įspūdingomis kosminėmis formomis. Salėje per didelį ekraną parodytas trumpas filmas apie pačius įvairiausių Visatos vaizdus: nuo išryškinančių mūsų planetos unikalumą iki tolimiausių galaktikų. Pakilus į apžvalgos aikštelę 32 metrų aukštyje, atsivėrė įspūdingas vaizdas: 6 ežerai, Labanoro girios panorama.

Visai šalia muziejaus nuvykta ir apsilankyta Senovinėje dangaus šviesulių stebykloje, kurioje etnologas ir etnoastronomas Jonas Vaiškūnas prie Aukuro ugnies pasakojo apie senuosius dangaus šviesulių stebėjimo būdus, kalendorinio laiko skaičiavimo praktiką, senąjį lietuvių Zodiaką bei supažindino su senosios baltų pasaulėžiūros pagrindais. Kiekvienam ekskursijos dalyviui buvo paašškintas jo Zodiako ženklas, pagal senovės Lietuvoje buvusius Zodiako ženklus.

Po pietų aplankytas Vilnius, kur surengta ekskursija „Vilniaus požemių istorijos“. Jos metu susipažinta su Vilniaus istorija, išlikusia jo požemiuose. Taip pat aplankyti Vilniaus Katedros požemiai, kriptos, kuriuose buvo laidojami Lietuvos valdovai, didikai ir pasauliečiai.

Aplankyta Šv. Kazimiero bažnyčia, jos viena kripta po didžiuoju

altoriumi su unikaliais sieniniais piešiniais, kurioje saugoma pirmojo bažnyčios pamokslininko Šv. Andriejaus Bobolos (vieno iš 23 jėzuitų kankinių, atidavusių gyvybę už tikėjimą) relikvija — vieno kaulo fragmentas.

Ekskursijos dalyviai apsilankė ir Žydų informacinio centro požemiuose, kuriuose susipažino su Vilniaus didžiojo geto, buvusio Vilniuje per karą, istorija. Anuomet Vilnius neteko net 90 proc. žydų tautybės gyventojų, o apie 150 žydų iš geto pabėgo būtent per Vilniaus požemius.

Gintaro galerijos rūšiai įrengti 400 m. name, pačiame muziejuje puikuojasi net 250 atspalvių turintys gintarai. Ekskursijos dalyviai susipažino su Baltijos gintaro istorija, jo naudojimu visais laikais.

Antra išvykos diena pradėta apsilankant Trakuose — pagrindinėje Trakų istorijos muziejaus ekspozicijoje, kuri veikia Trakų salos pilyje. Ekskursijos dalyviai susipažino su istorine ekspozicija, kuri įrengta centriniuose rūmuose ir apima laikotarpį nuo seniausių laikų iki XX a. vidurio.

Atvykus į Druskininkus, ekskursijos dalyviai apsilankė SPA centre „Aqua Rojus“, pasilepindami jame teikiamomis paslaugomis.

Trečiąją ekskursijos dieną aplankytas įspūdingas Grūto parkas — jame eksponuojami daugelis sovietmečio ideologizuotų

paminklų, kurie, atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, 1989-1991 metais buvo demontuoti. Ekskursijos dalyviams Grūto parko ekspozicija atskleidė sovietinės ideologijos neigiamą turinį, poveikį vertybių sistemai. Aplankytos paminklinės skulptūros, kurios išdėstytos dviejų kilometrų ilgio ekspozicijoje, o sargybos bokšteliai, lagerių fragmentai ir kitos detalės priminė Sibirą. Pats Grūto parkas užima 20 ha plotą, kuriame eksponuojami 46-ių autorių 86 darbai. Po ekskursijos pasivašinta Grūto parko kavinėje, kurios aplinkoje ryškėjo ir sovietmečiui būdingos detalės. Grįžus į Druskininkus, ekskursijos dalyviai apsilankė garsiajame Druskininkų vandens parke.

Vakarą vainikavo Stasio Povilaičio koncertas.

Ketvirtoji — paskutinė kelionės diena — prasidėjo panemunės keliu — stebint Nemuno užlietas pievas ir laukus, aplankant Raudonės pilį, Rambyno kalną, gandrų koloniją Bitėnuose, Šilutės evangelikų-liuteronų bažnyčią, Ventės ragą.

Cia 1929 metais įkurta ornitologinė žiedavimo stotis, esanti nedideliame pusiasalyje, rytinėje Kuršių marių pakrantėje. Vytautas Jusys maloniai supažindino visus su Ventės rago ypatumais, trumpoje, bet ne mažiau įdomioje, paskaitoje papasakojo apie paukščių migravimą — vieną paslaptiniausių ir iki šiol iki galo neišaiškintų mus jaudinančių gyvosios gamtos reiškinių, apibūdino ne vieną Lietuvoje gyvenantį paukštį, pasakojimus pagražindamas linksmomis is-

torijomis.

Įrengtame nedideliame muziejuje lankytojai susipažino su paukščių žiedavimo istorija, paukščių migravimo sparnuočių pasauliu. Iš daugiau kaip prieš pusantro šimto metų pastatyto Ventės rago švyturio apžvalgos aikštelės atsiveria Kuršių marių platybės, auksinių Kuršių nerijos kopos ir Nemuno deltos panorama, mariose apsisotusių bei traukiančių paukščių būriai. Aplanke Ventės ragą — „vietą, kur žmogus paukščiui dovanoja žiedą“ — ekskursijos dalyviai, kupini naujų įspūdingų ir geros nuotaikos, išvyko link Žemaitijos sostinės.

Rigilda Banienė
Lietuvos pieno ūkių asociacijos direktorė

Padėkos ir dovanos — jubiliatams bei geriausiems darbuotojams

Nejučiomis bėga minutės, valandos, dienos... Rodos, tik ką sutikę Naujuosius, jau skubame sveikinti margaspalvių gėlių kilimu atskubančią vasarą. Taip ir sukasi laiko ratas, su lyg kiekviena diena pažerdamas šūsnį išimintinų akimirku, prabėgusius metus skaičiuojančias šventinių žvakių liepsnas, puikius darbo rezultatus atsispindinčias darbuotojų pastangas.

Gerai darbas ir jubiliejais buvo nuspalvintas pirmasis šių metų ketvirtis. Tad, įvertinus pastangas ir indėlį į veiklos rezultatus, pasidžiaugti geriausiais „Žemaitijos pieno“ darbuotojais, Personalo ir Teisės departamento direktorės pavaduotoja Diana Abelkienė sukvietė į šventinę popietę. Kartu su jais pasveikinti ir pirmąjį metų ketvirtį minėję jubiliejus bei garbingas darbo bendrovėje sukaktis. Susirinkusiesiems skambėjo skyrių vadovų sveikinimo bei padėkos žodžiai, įteiktos gėlės bei prisiminimo dovanos.

Kaip tapti geriausiu?

Kiekvieno darbuotojo indėlis į bendrą įmonės veiklą bei rezultatus — labai svarbus. Nepaisant užimamų pareigų ir atliekamų užduočių pobūdžio, visi darbuotojai žengia bendro tikslo link — kokybiško produkto ir gausaus būrio laimingų klientų. O pasiekusieji puikių darbo rezultatų visada būna įvertinti — kruopštų bei sąžiningą darbą, pasiūlytas idėjas pastebi kiekvienas vadovas. Todėl visi gali pelnyti geriausiojo vardą, tereikia

šiek tiek pastangų bei noro tobulėti.

I ketvirčio geriausieji:

Finansų departamentas:

* Aušra Prušinskienė, apskaitininkė;
* Jovita Petravičiūtė, buhalterė;
* Džioneta Kontvainytė, finansų analitikė;
* Jurgita Dacytė, užsakymų vadybininkė.

Logistikos departamentas:

* Ramūnas Dargis, transporto vadovas;

* Alfonsas Brasas, eksploatacijos inžinierius;
* Edmundas Bumblauskas, autotoelektrikas;
* Mindaugas Bagočius, vairuotojas-ekspeditorius;
* Artūras Sirius, vairuotojas-ekspeditorius;
* Arūnas Šimkevičius, vairuotojas-laborantas;
* Viktoras Pabijonavičius, vairuotojas-laborantas.

Gamybos ir žaliavos supirkimo departamentas:

Sviesto-sūrių cechas:

* Milda Užpalienė, meistrė;
* Diana Blaževičienė, aparatinkininkė;
* Rasa Norvydienė, operatorė;
* Arūnas Stančikas, operatorius;
* Rasa Ribinskienė, gamybos darbininkė;
* Rasa Bidvienė, gamybos darbininkė;
* Dangira Valantinaitė, gamybos darbininkė;
* Vytautas Budginas, šaltkalvis;
* Artūras Kergė, automatikas;
* Arvydas Kelpšas, elektrokrautu vairotojas.

Šviežių pieno produktų cechas:

* Darius Jokšas, automatikas;
* Rolandas Rumbutis, šaltkalvis;
* Albinas Petraitis, operatorius;

* Rolandas Beržis, aparatinkininkas;
* Eugenija Gedvilienė, meistrė;
* Jolanta Šarapnickaitė, brigadininkė;
* Rasa Gečienė, gamybos darbininkė.

Lydytų-fasuočių sūrių cechas:

* Saulius Pukšmys, operatorius.

Technikos skyrius:

* Vaclovas Jonikavičius, mašinistas-šaltkalvis;
* Kazimieras Vičius, elektrikas;
* Virginijus Bušma, katilinės mašinistas;
* Juozas Barodica, tekintojas-frezuotojas;
* Stanislovas Druskinis, šaltkalvis-remontininkas.

Pirkimų skyrius:

* Edmandas Jonuška, sandėlininkas.

Pardavimų departamentas:

* Aušra Lingytė, Klaipėdos filialo pardavimų vadybininkė.

Eksperto skyrius:

* Larisa Ganzijeva, eksperto vadybininkė.

Personalo ir teisės departamentas:

* Neringa Rakauskienė, apsaugos darbuotoja;
* Kristina Urbanavičiūtė, apsaugos darbuotoja;
* Albertas Jonuška, virtuvės darbuotojas;
* Vaida Lenkauskienė, virtuvės darbuotoja;
* Marija Pūžienė, rūbininkė.

Klientų aptarnavimo skyrius:

* Dalius Rimkus, vyr. sandėlininkas;
* Oksana Masiliauskienė, apskaitininkė.

Sveikinimai!

Aušra Blaževičienė
Komunikacijos vadovė

Kaip pieno ūsotėlis subūrė į darnią šeimą...

**Daugelis laukuviškių puikiai pažįsta garbaus amžiaus, bet visuo-
met žvaliai nusiteikusią Adelę Jovaišienę. Tiesą, prieš įsikurdama
miestelyje prie Žemaičių plento, aukštaitė iš Seduvos krašto nuo
1974-ųjų 10-metį darbuosė senojoje Šilalės pieninėje. Perėjus į
Laukuvos pieninę, 1984 metais ji paskirta vyresniąja inžiniere tech-
nologe, kur sąžiningai darbuosė ir sulaukusi pensinio amžiaus –
iki 1993-ųjų metų.**

**Per Adelės Jovaišienės gimtadienius, o ir šiųmetį – 85-ąjį – obe-
lys tarsi sveikina savo šeimninę baltutėliais žiedais.**

Adelė nuo mažumės buvo žin-
geidi ir darbšti. Tačiau šeimai, tuo-
met – Smetonos laikų Lietuvoje
– turinčiai ir 40 ha žemės, neleng-
va buvo verstis. Joje, be Adelės,
augo jos sesuo Elzbieta ir broliai
Jonas, Petras, Adulis. Seseriai
pavyko išsimokslinti ir tapti mo-
kytoja, tokią svajonę puoselėjo ir
jauniausioji šeimos atžala Adelė.
Bet keitėsi laikai – atėjo 1940-ie-
ji metai, vėliau prasidėjo karas,
tremtys. Gerai, kad tėvų į Sibiro
platybes neištrėmė. Matyt, gelbė-
jo tai, jog broliai dalyvavo Antra-
jame pasauliniame kare.

Prasidėjus kolektyvizacijai, mer-
gina mokėsi darbo jaunimo vidu-
rinėje mokykloje, taip pat duoną
pelnėsi tuomečių rajono vartoto-
jų kooperatyvo ir Liaudies švieti-
mo skyriaus buhalterijose. Bet vis
kibėjo mintis, baigus vidurinę,
pasirinkti pedagogės profesiją.
Negavusi rekomendacijos stoti į
pedagoginį institutą, nes tuomet
jaunimo svajones „koregudavo“
vietinė valdžia, buvusi abiturientė
pasuko į Belvederio pienininkys-
tės technikumą. Čia profesijos pas-
lapčių mokė puikūs pedagogai.
Baigusi technikumą, Adelė buvo

paskirta į tuomečio Šiaulių pieno
kombinato Jonišio rajono Kriū-
kų sūrių gamyklą. Pradėjo dirbti
laborante, o vėliau sumani dar-
buotoja tapo vyr. meistre.

Pasak A. Jovaišienės, atvykus į
Šilalę ir dirbant senutėlėje medi-
nėje rajono centro pieninėje, bu-
vo nelengva. Kiek geriau pienini-
kai pasijuto persikėlę į Laukuvą.
Bet ir čia rekėjo šeimnininko ran-
kos. A. Jovaišienė prisimena, kad
akivaizdūs pokyčiai prasidėjo at-
vykus vadovauti Algirdui Paže-
meckui. Cechai tarsi įgavo naują
kvėpavimą, atsiradus modernes-
niems pieno pramonės įrengi-
niams. „Vadovas nuo pirmųjų die-
nų sušildė mus savo dėmesiu, o
kad būtume tarsi viena darni šei-
ma, pasiūlė susidėti pinigėlių ir nu-
sipirkti molinį ūsotėlį, iš kurio ga-
lėtume drauge gerti pieną. Šis iš
pirmo žvilgsnio nereikšmingas ri-
tualas tikrai mus vienijo, tapome
vienas kitam artimesni ir draugiš-
kesni“, – prisimena Adelė.

Padaugėjo ir superkamo pieno.
Laukuviškiai gamino ne tik liesą
sūrį lydymui, bet ir liesą varškę
ūkiniams reikalams. Ne tik nuo-
širdus darbas visus vienijo, bet ir
dalyvavimas pienininkų šventėse
bei kituose renginiuose. Lauku-
viškiai tuomet su Kvėdarnos ir
Kaltinėnų cechais priklausė „Klai-
pėdos pieno“ kombinatui ir iš zo-
ninių švenčių ar varžybų yra ne
kartą sugrįžę kaip laimėtojai ar pri-
zrininkai. Adelė daugiausiai prisi-
dėdavo prie organizacinių reika-
lų, taip pat sumaniai tvarkė prof-
sąjungos išdą.

Moteris džiaugiasi, kad Algirdui
Pažemeckui rūpėjo ne tik gamy-

ba, bet ir žmonių socialiniai rei-
kalai. Vadovo iniciatyva Laukuvoje
iškilo ne vienas šešiabutis, kaip
iš pradžių buvo numatyta, o du.
Juose apsigyveno pienininkų šei-
mos. Todėl ir šiandien, sulaukę
garbaus amžiaus, buvę darbuo-
tojai turi stogą virš galvos.

„Mes, senjorai, ilgai prisiminsi-
me 2011 metų spalio 24-ąją, kai
buvome pakviesti į darbo vetera-
nų šventę „Žemaitijos pieno“ įmo-
nėje. Jautėmės apgaubti didžiu-
liu bendrovės vadovo Algirdo Pa-
žemecko dėmesiu. Jaukus priė-
mimas, apdovanojimai, bendravi-
mas su buvusiais kolegomis, – vi-
sa tai persipynė į malonią visumą,
nuolatos sugrįžtančią bėgančių
dienų verpetuose ir šildančią sie-
lą“, – jaudinančiai kalbėjo ilgame-
tė pienininkystės specialistė.

Prie Adelės šešiabučio pavasa-
riais žydi obelys, ji turi keletą arų
žemės. Draugiškai su kaimyne pa-
sidalina. Smagu, kad gali savų
daržovių užsiauginti, o ir pakrutė-
ti sveika.

Kniėtėjo sužinoti daugiau apie
garbios senjorės gyvenimo būdą,
jos mėgstamus valgius. Kur slypi
jos minties šviesumas ir dar spė-
rus žingsnis. Pasirodo, visą am-
želį nemažai pienelio ir jo produk-
tų buvo ant Adelės valgių stalo.
Bet mėgsta ir rūkytus lašinukus,
ypač su šviežutėliais agurkais, ži-
noma, savo lysvėje užsiaugintais.

Sklandžiai ir aiškiai rikiuojanti
mintis, persmelktas gyvenimišką-
ja išmintimi, Adelė tarsi nejučia
metų naštos. Nuo jos, kaip ir nuo
žydinčių obelių sodelyje, tarsi skl-
linda obelžiedė šviesa.

Algirdas Dačkevičius

Skelbimai

Parduoda

Technika

Kultivatorių prie T40 traktoriaus.
Kaina – 1000 Lt. Tel. 8–614
39214.

Savos gamybos traktorių (T-25
tipo, be dokumentų), bulvių so-
dinamąją, trijų vagų rusišką plū-
gą. Tel. 8–617 21045.

Traktorių-ekskavatorių JUMZ
(EO-2621), traktorių DT-75 (D-600,
buldozeris). Tel.: 8–619 34330;
8–699 94854.

Traktorių DX-110 DEUTZ (4x4,
1985 m., variklis kapitališkai su-
remontuotas), sėjamašias STEKS-
TED (plotis – 3-4 m), kultivato-
rius (plotis – 3-4 m), ekskavato-
rių F-50 AX (4x4, su frontiniu
krautuvo, kaina 27000 Lt). Tel.
8–682 32288.

Kombainus (su kabinomis ir
smulkintuvais): JOHN DEERE-975
(plotis – 3,6 m), NEW HOLLAND
1530 (plotis – 3,4 m, kaina 22000
Lt), CLASS MERKATOR-75 (plo-
tis – 3,6 m, kaina 22000 Lt),
CLASS DOMINATOR-80 (plotis –
4,5 m, kaina 27000 Lt), , MAS-
SEY FERGUSON-31 (plotis – 4,8
m, atitinka DRONNINGBORG
8500 modelį, kaina 40000 Lt),
DEUTZ-M600 (plotis – 2,5 m, be
kabinos, kaina 13000 Lt). Tel.
8–682 32288.

Gyvulius

Veršingas telyčias, veršiuosis
birželio-liepos mėnesiais. Tel.
8–615 78432, Rietavo sav.

Kitas prekes

640 l talpos pieno šaldytuvą. Kai-
na – 4600 Lt, galima derėtis. Tel.
8–614 39214.

Naudotą melžimo liniją, pieno
šaldytuvus: 2 tonų ir 650 litrų. Tel.
8–652 94912.

Pašarinius buroklus (kaina – 20
ct/kg). Tel. 8–611 51306.

2 tonų talpos nerūdijančio plieno
vonią. Kaina 800 Lt. Tel. 8–614
39214.

Pieno šaldytuvą CVS, 1250 litrų
talpos, 2007 m., kaina 8200 Lt.
Tel. 8–614 02630.

Paslaugos

Balina fermas. Tel. 8–657
90942.

Vasaros virsmo šventės

Tėvo diena

**Tėvo diena (šiemet – birže-
lio 2 d.)** – pirmasis birželio sek-
madienis. Tėvystė – nuostabi
dovana ir ypatinga pareiga. Pa-
linkėkime, kad per mūsų tėvus
visiems būtų aišku, kodėl pras-
mingiausias Dievo vardas yra Tė-
vas...

Kai ateina saulėgrįža...

Rasa (birželio 23 d.). Kiti
šventės pavadinimai – Rasos,
Kupolės, Kupolinės, Kresės, Jo-
ninės, Vainikai. Birželio 21-22 d.
yra astronominė vasaros pradžia,
solsticija, vasaros saulėgrįža, ta-
čiau trumpiausios metų naktys
būna tarp 18 d. (pats ankstyviau-
sias rytmetys) ir 23 d. (vėliausias
saulėlydis). Taigi šiuo metu šven-
tės kulminacija yra paskutinė
trumpiausių metų naktį, tačiau
Rasos švenčiamos visą parą.

Kupolės

Margas žiedų raštas ir stebuk-
lingas saulės ratas danguje skel-
bia metą, kai merginos ir mote-
rys pasklinda po laukus, žolėlė
tampa mažu stebuklu. Šventės
išvakarėse surinkti augalai turi
magišką galią gydyti ligas, at-
nešti laimę, išburti sėkmingą gy-
venimą.

Į žoliautojų prijuostes ar krep-
šelius pagarbiai gula ir rausva-
žiedė širdažolė. Tai raganų žo-
lė. Prisivirę jų košelės ir pasite-
pę pažastis, Kupolinių naktį ra-
ganos gebėjo skraidyti ir sutik-
tuosius girdyti durnaropėmis, vil-
kuogių nuoviru, kad apkvailintų.
Moterų nuskinta širdažolė gydė
nuo „širdies sunkumo“. Tam pa-
čiam reikalui rinko ir laibuotę di-
džiagalvę arniką. Jau vien dėl
vardo rekėjo nuskinti keletą ku-
polio (jonio žolė, kunigažolė) žie-

delių. Iš tolo jo žiedai atrodė mar-
gi, tačiau iš tikrųjų jie tamsiai gel-
toni su mėlynai rausvomis, bals-
vomis pažiedėmis, susitelkę į vi-
našalę retažiedę kekę. Kupolių
puokštei pagražinti moterys sky-
nė bičių mėgstamą gretenę,
žvaigždžių pavidalo baltažiedę
septynikę, rekėjo ir miegalių, tik
pavakary išskleidžiančių žiedus –
girgždukų. Tai vaistažolė, naudo-
ta dar ir vilnai, riebaluotiems au-
diniam plauti.

Jaunos mergaitės devyneriopais
žolynais turėjo papuošti kupolę,
kuria dar apkarstydavo margais
kaspinais. Apsaugai nuo piktų dva-
sių į žolynus įkišdavo vieną kitą
dilgėlę. Kupolę įtvirtindavo kaimo
gale, netoli rugių lauko, ir dvi nak-
tis ir vieną dieną merginos ją sau-
godavo nuo kaimo bernų. Sėk-
mingai išsaugoję, nuėmę nuo kar-
ties, dainuodamos pasidalindavo
kupolę ir laikydavo visus metus
kaip sėkmės ženklą. Senas, gra-
žus ir prasmingas šventės simbo-
lis – margaspalvių žiedų vainikas,
galintis spėti ateitį. Jį reikia pinti
iš devynerių rūšių gėlių, be siūlo,
nepratariant nė vieno žodžio ir taip
pat tylint mesti ant šakotesnio me-
džio. Iš pirmo karto užkibęs ant
šakos vainikas reiškė, kad dar
šiais metais mergaitė ištėkės. Tą
patį vainikėlį pasidėjus po pagal-
ve arba užsidėjus ant galvos, ga-
lima susapnuoti savo išrinktąjį.

Bekupoliaujant, beburiant ir bes-
pėliojant ateina vidurnaktis. Įvyk-
ta pats didžiausias stebuklas –
skleidžiasi žuvies žvyno dydžio,
vaivorykštės spalvų aparčio žie-
das, kurio turėtojas mato visus že-
mės turtus, skaito kitų mintis, sup-
ranta medžių, paukščių kalbą. Tai-
gi pats svarbiausias šventės auga-

las yra papartis – Perkūno gė-
lė. Vidurnaktį ant aparčio nu-
sileidžia Perkūno ugnis ir su-
liepsnoja ryškiu, nepaprasto gro-
žio žiedu. Kodėl Perkūnas pasi-
rinko būtent papartį? Nes tai ju-
paprastai gajus augalas, vešlus,
žalias gražuolis, kurio žiedų ir
sėklų niekas nėra matęs. Todėl
mūsų protėviai manė, kad augti
jis gali tik iš „Perkūno sėklos“.
Be to, šis augalas – vienas iš
seniausių žemės gyventojų, au-
gęs dar prieš ledynmetį. Jis bu-
vęs milžiniško medžio dydžio.
Dar viena unikali šio augalo sa-
vybė – jis neturi priešų, gyvūnai
jo neėda, greta jo neauga ir kiti
augalai.

Visas žoles rekėdavo suspėti
surinkti iki vidurnakčio, – vėliau
rinktos neturi tiek gydančių bei
kerinčių savybių.

Po saulėlydžio vieną puokšte-
lę surinktų devyneriopų žolių
moterys tylėdamos meta per
galvą ant savo namų stogo, kad
jų pagalba apsaugotų būstą nuo
gaisrų, ligų ir kitų nelaimių, kad
aplenktų laumės ir raganos. Vais-
tinguosius ir smilkymui skirtus
augalus džiauna palėpėje. Devy-
neriopų lauko žolynų pluoštelį
sušeria karvėms, kad apsaugo-
tų nuo pakerėjimo, o likusios
džiovinamos ir laikomos iki Ka-
lėdų – žeminio saulės grįžtame-
čio ar Naujųjų metų vidurnakčio
– ir tada sušeria karvėms, kad
būtų piningos. Šviežiai nuskinti-
mis jonažolėmis kaišo šventųjų
paveikslus, balkius, kad namai
išvengtų skaudžių nelaimių, ligų.
Jei Švento Jono žolės ilgai ne-
džiūsta, o ir sudžiūvę išlieka gra-
žiai žalios, namiškiai tikėjosi tais
metais gerų įvykių. Jonažolių

nuoviru plovė karvių spenelius nuo
apkerėjimo.

Joninės

**Šv. Jonas Krikštytojas (birže-
lio 24 d.)** – Mesijo pirmtakas, Jė-
zaus krikštytojas Jordano upėje.
Tai vienintelis šventasis, kurio gi-
mimo dieną švenčia Bažnyčia (vi-
su kitų šventųjų minėjimai – tai jų
kankiniškos mirties datos). Šią iš-
kilmę pradėta švesti Romoje. Jo-
nai apvainikuojami ažuolo ar kitų
žalumynų lapais, kitur apkaišo-
mos jų durys. Seniau merginos šir-
džiai mielam Jonui į žalias pynes
įrišdavo ir rankšluostį ar pirštines.

**Artėjančio vardadienio progą
nuoširdžiai sveikiname visus Jonus
– ūkininkus, „Žemaitijos piene“ ir
bendrovės įmonių grupėje dirban-
čius, linkėdami jiems sėkmingų
darbų bei gražios vasaros.**

MLVS

Oficialus McCormick atstovas Lietuvoje

www.mlvs.info

Maloniai kviečiame apsilankyti,
pažiūrėti, išbandyti adresu:
Gamyklos g. 43 b, Mažeikiai.
Informacija:
pardavimai - tel. (8-685) 59615,
(8-650) 95249, (8-443) 90073,
servisas - tel. (8-655) 49987.

**Nebrangūs, kokybiški įvairių ilgių ir komplektacijų
bei našumų sraigtiniai GRŪDŲ TRANSPORTERIAI
kurios galima pirkti ir atskiromis dalimis.**

(patogūs transportuoti, nes surenkami iš 1 m, 2 m, 3 m intarpų)

<p>18 tonų našumo transporteriai:</p> <p>4 m – 2050-2150 Lt; 5 m – 2110-2355 Lt; 6 m – 2165-2385 Lt; 7 m – 2455-2605 Lt; 8 m – 2565-2690 Lt;</p>	<p>40 tonų našumo transporteriai:</p> <p>4 m – 3085-3380 Lt; 5 m – 3230-3710 Lt; 6 m – 3345-3610 Lt; 7 m – 3670-3930 Lt; 8 m – 3950-4215 Lt;</p>
---	---

SVEDIŠKA KOKYBĖ!

GRŪDŲ SANDĖLIAVIMO, TRANSPORTAVIMO, APDIRBIMO IRANGA

SKIOLD (Danija)
grūdų traiškytuvai kokybiško
pašaro paruošimui.
Našumas nuo
1,2 t/h iki 3t/h

Nebrangus pristatymas visoje Lietuvoje.

30-ojo gimtadienio proga:

Vaidą Klimovaitę — pardavimų vadybininkę;
Tomą Ivošką — krovėją;
Romą Avilį — produkcijos atrinkėją.

35-ojo gimtadienio proga:

Eglę Jurkskaitę — „Žemaitijos senos tradicijos“ pardavimų-rinkodaros grupės vadovę;

Saulių Sutką — elektrokaro vairuotoją;
Evaldą Šiaulevičių — inžinierių-mechaniką.

40-ojo gimtadienio proga:

Raimondą Narmontą — operatorių;
Aliną Tamošauskaitę — gamybos darbininkę (UAB „BMVK“);

Ernestą Gurskienę — užsakymų priėmėją.

45-ojo gimtadienio proga:

Danguolę Makarienę — užsakymų priėmėją;
Ireną Strazdaitę — pardavėją-kasininkę (UAB „Čia Market“);

Renatą Burbienę — buhalterę.

50-ojo gimtadienio proga:

Gražvydą Kartavičių — vairuotoją-ekspeditorių;

Virginijų Petkų — operatorių;

Laimutį Budrį — apsaugos darbuotoją;

Adolfiną Kaktavičienę — gamybos darbininkę;

Ritą Rubavičienę — gamybos darbininkę.

55-ojo gimtadienio proga:

Kęstutį Narvilą — automatiką;

Antaną Makarį — vairuotoją-ekspeditorių;

Virginiją Klemenienę — pieno surinkėją;

Algirdą Žvinklį — gamybos darbininką;

Bernardą Mažeiką — prekių atrinkėją;

Algimantą Jurevičių — vairuotoją-ekspeditorių;

Danutę Darbutienę — virtuvės darbuotoją.

60-ojo gimtadienio proga:

Gražiną Norkevičienę — direktorę (UAB „NTL“).

25 metų darbo sukakties proga:

Virginijų Bušmą — katilinės mašinistą;

Virginiją Valeišienę — patalpų prižiūrėtoją;

Petrą Macijauską — mechaniką sandėlininką.

15 metų darbo sukakties proga:

Gražiną Dargienę — operatorę;

Leonidą Stončienę — gamybos darbininkę;

Artūrą Stasiulį — produkcijos atrinkėją;

Elvyrą Žutautienę — užsakymų priėmėją;

Edmundą Zelbą — produkcijos atrinkėją;

Ireną Šemetienę — pieno surinkėją;

Antaną Dapšį — gamybos darbininką;

Danutę Urbonienę — pardavimų vadybininkę;

Jakovą Krutko — gamybos darbininką;

Vytautą Šabaliauskį — aparatinkiną;

Silveriją Šablinskienę — rūbininkę;

Ramūną Budreckį — gamybos darbininką;

Rimantą Čėsna — produkcijos atrinkėją.

10 metų darbo sukakties proga:

Alvyrą Valienę — gamybos darbininkę;

Algimantą Vanagą — automatiką;

Svajūną Paulauską — krovėją;

Birutę Stočkūniene — pieno surinkėją;

Aureliją Česulienę — pieno priėmėją;

Rasą Ribinskienę — gamybos darbininkę;

Ramūną Dargį — transporto vadovą.

Antrokai varžėsi socialinės akcijos „Telšiuose antrą klasę baigi — plaukti moki!“ finaliniame plaukime

Gegužės 17-ąją linksmais PIK-NIK personažas Žirafa višus antraklasius, geriausiai išlaviniusius plaukimo įgūdžius, sukviėtė į trečiąją socialinės akcijos „Telšiuose antrą klasę baigi — plaukti moki!“ finalinį plaukimą. Pasidžiaugti vaikų pasiekimais bei stebėti finišuojančių dalyvių susirinko gausus būrys artimųjų.

Bendru projektu ir gausiu būriu išmokusių plaukti antraklasių džiaugėsi „Ateities“ pagrindinės mokyklos direktorė Virginija Stanienė bei Telšių rajono savivaldybės vicemeras Petras Kuizinas. Šventėje taip pat dalyvavo ir Plaukimo federacijos viceprezidentas Mindaugas Špokas bei Švietimo, kultūros, sporto ir jaunimo reikalų skyriaus atstovai. Už unikalios ir vaikams naudingos idėjos vystymą jie dėkojo pagrindiniam akcijos rėmėjui „Žemaitijos pienui“ bei šios akcijos koordinatoriui PIK-NIK rinkodaros ir pardavimų vadovui Vytautui Oleškevičiui.

Per šiuos mokslo metus plaukimo pagrindus įgijo 416, o nuo akcijos gyvavimo pradžios — beveik 1300 Telšių rajono antrokėlių. Ką tik įvykusiose varžybose rungtyniavo šių metų geriausi — 59 plaukikai.

Finalinio plaukimo metu dalyviai, išklausę trenerių instrukcijų bei patarimų, jiems priimtinu plaukimo stiliumi sėkmingai įveikė 25 metrų ilgio baseino ruožą. Visus finalininkus sveikino PIK-NIK personažas Žirafa, o akcijos koordinatorių V. Oleškevičius įteikė vardinius diplomus, prisiminimo dovanėles bei skaniausias PIK-NIK plėšomas sūrio dešreles. Greičiausiai nuplaukusiems numatyta distancija, atiteko specialūs PIK-NIK medaliai bei rėmėjo įsteigtos dovanos. Pirmąją vietą mergaičių grupėje užėmė ir savo pasiekimu džiaugėsi

Denisa Kačinskaitė (Rainių pradinė mokykla-darželis), antroji vieta atiteko Deiman-

tei Bagužaitėi („Atžalyno“ pagrindinė mokykla), trečioji — Ugnei Batakytei („Atžalyno“ pagrindinė mokykla). Greičiausias tarp berniukų buvo ir pirmąją vietą iškovojo Tomas Lemežis („Ateities“ pagrindinė mokykla), antrasis finišavo Konradas Pakalnis („Saulėtekio“ pradinė mokykla), trečiasis — Julius Droba („Germanto“ pagrindinė mokykla).

Tiek akcijos dalyviai, tiek į šventę atvykę vaikų artimieji bei svečiai džiaugėsi plačiomis mažųjų plaukikų šypsenomis, aptarinėjo socialinės akcijos gyvavimą kitais mokslo metais. „Plaukimas — visapusiškai naudingas augančiam organizmui. Todėl galiu patikinti, kad rudenį antraklasius vėl sukviesime į baseiną dalyvauti plaukimo pamokų programoje, kurios metu mokoma pagrindinių plaukimo ypatumų, saugaus elgesio vandenyje“, — kalbėjo akcijos koordinatorių.

Aušra Blaževičienė

AB „Žemaitijos pienas“ komunikacijos vadovė

Vyko įnirtingos plaukimo varžybos.

Medaliai — nugalėtojams.

Finaliniame plaukime dalyvavo 59 antrokai.

Sveikiname „Žemaitijos senos tradicijos“ akcijos pagrindinio prizo laimėtoją!

„Norfos“ prekybos centre nuo kovo 13 iki balandžio 10 dienos vyko „Žemaitijos pieno“ prekinio ženklų „Žemaitijos senos tradicijos“ akcija.

Jos metu, perkant du „Žemaitijos senos tradicijos“ produktus, buvo galima laimėti net 20 žemaitiškų produktų rinkinių bei pagrindinį prizą — savaitgalį dviem žemaitiškoje sodyboje.

Akciijoje dalyvavo žemaitiškų pieno pro-

duktų mėgėjai iš visos Lietuvos. Pagrindinį prizą — savaitgalį dviem žemaitiškoje sodyboje — laimėjo Linas iš Kauno, kuris pramogavo Žemaičių krašte kartu su žmona Gražina.

Svečiai gardžiavosi sodyboje ANGELŲ MALŪNAS žemaitiškais pusryčiais, pietumis ir vakariene, vyko į ekskursiją po Telšius, o kitą dieną mėgavosi pirties akademijos malonumais.

Leidžia: Lietuvos pieno ūkių asociacija.
Luokės g. 73, LT-87140 Telšiai.
Tel.: 8-444-22391, faksas 8-444-69210.
El. paštas: LPUA.info@gmail.com

Redakcinė kolegija: Jolanta Bitinienė;
Mindaugas Čejauskas; Irena Baltrušaitienė;
Diana Abelkienė; Rimantas Banevičius;
Rigilda Banienė.

Spausdino Šiaulių „Titnago“ spaustuvė.
2 sp. l. Leidžiamas
nuo 1995-09-23, kartą per mėnesį.
Tiražas 3500 egz.

Dar daugiau naujienų
ir elektroninė parduotuvė
www.dziugashouse.lt

Rašykite! Skambinkite!
Norintys pirkti ar parduoti galvijus, žemės ūkio techniką, kitas su
ūkininkavimu susijusias prekes, galite
kreiptis telefonais 8-684 78390;
8-610 08187; rašyti el. p.:
dackeviciene@gmail.com,
lpu.info@gmail.com

ISSN 1648-777X

